

Binnen de muren

Binnen de muren

Het verhaal van een achterblijver

Dyckie E. Beking

2026
Uitgeverij Blooming
Zoelen

Copyright © 2026 Dyckie E. Beking

Omslagontwerp Erik Kanters
Vormgeving binnenwerk Walter Kleffens

ISBN 978-90-837634-0-8
NUR 320

uitgeverijblooming.nl

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
Opgedragen	9
 Deel I: Naar binnen	11
Het geluid	13
Eerste controle	15
Onze moeder	17
Tweede controle	19
De ogen	20
De wachtruimte	21
Op bezoek	23
Corona	25
De telefoonhoorn	27
 Deel II: Het ongeluk	29
Vermist	31
Nieuwsbericht	33
Adrenaline	35
Oma	37
Zwart gordijn	39
Twee vragen	41
Onwerkelijke werkelijkheid	43
De media en ik	45
Kleding	48
 Deel III: Achter de muren	51
Naar de andere kant	53

Geen verschil.	55
Contactpersoon.	57
De eerste keer.	59
De spijtbetuiging.	61
Kaarten.	63
Het mailsysteem.	65
Vreemde eend in de bijt.	67
Het verhaal van het flesje.	69
Gladheid.	71
Siervuurwerk.	73
De tijd staat stil.	75
Deel IV: De rechtszaak.	77
Twee partijen.	79
Wachten.	81
Crimineel.	83
Hartverscheurend.	85
De uitspraak.	87
Deel V: Vrij.	89
Patstelling.	91
De afsluiting.	93
Het draadje.	95
Oud en nieuw.	97
Veranderd.	99
Nawoord.	101
Onbekend landschap.	103

Voorwoord

Het had mij ook kunnen overkomen. Dit besef was de ontluiking van de gedachte erover te gaan schrijven.

Van lieverlee groeide de gedachte; eigenlijk bestaat er een taboe over. Over de wereld binnen de muren. Over de reden waarom men daar belandt. Dit een stem geven begon me aan te spreken.

Gaandeweg ontdekte ik dat de gedachte zich verder ontwikkelde tot ook een stuk zingeving. Mijn verhaal beschikbaar stellen voor gelijkgestemden. Mensen die hetzelfde zijn overkomen. Ter ondersteuning voor instanties die steun en hulp bieden aan gedetineerden en hun omgeving. En voor geïnteresseerden in dit onderwerp. Het nodigt uit tot zelfreflectie en introspectie. Tot stilstaan bij begrippen die bij het leven horen. Zoals verlies en rouw. Schaamte en schuld. Omgaan met tegenslag. Loyaliteit.

Hoe ga je ermee om als iemand uit je sociale netwerk iets doet wat niet door de beugel kan? Iets wat grote gevolgen heeft? Hoe ga je om met een wereld waarin het abnormale normaal wordt?

Aangemoedigd en bevestigd door mensen die heel dichtbij staan, ben ik niet alleen begonnen maar ook doorgegaan. Het resultaat ligt nu in je handen.

Mag het lezen ervan je goed doen. Je inspireren.

Dyckie E. Beking maart 2026

Uit respect voor haar dierbaren en voor de slachtoffers heeft de auteur ervoor gekozen om onder een pseudoniem te schrijven: Dyckie E. Beking.

De voornaam van haar zus, die overleed tijdens de bevaling, en de achternaam van haar voorouders.

Opgedragen

Aan mijn broer. Dat je mij de ruimte hebt gegeven erover te schrijven. Het mag bestaan.

Aan mijn kinderen. Voor het zorgvuldig lezen van het manuscript en jullie reactie daarop.

Aan ons als familie. Dankbaar en trots.

Aan mijn vrienden. Voor jullie meelopen. Met empathie, medeleven en geduld.

Aan de collega's en vrienden van mijn broer. Dat jullie hem niet alleen hebben gelaten.

Aan de slachtoffers. Ik weet eigenlijk niet wat te zeggen, maar wil toch ook bij jullie stilstaan.

Deel I: Naar binnen

Het geluid

Het zit voor altijd in mijn hoofd. Het klikgeluid van de mechanisch bediende deuren.

De bewaker achter het glas beslist wanneer ik naar binnen mag. Gelijk bij binnenkomst houdt mijn eigen zeggenschap op. De man of vrouw in uniform bepaalt wanneer ik een deur mag openen, ten teken dat ik permissie heb om erdoor te gaan. Om door te lopen. Maar pas wanneer de deur achter mij weer dicht is. In het slot.

Bij de tweede deur kan ik als ik wil even zitten, op een van de stoelen die zijn vastgemaakt aan de muur in deze tussenruimte. Het is een soort hal. Soms gebeurt het dat ik me vergis. Dat ik een klikgeluid denk te horen, opsta en bij de deur aan de handgreep trek. Dat ik me ongemakkelijk voel, omdat er geen beweging in komt. Dat ik gefrustreerd en geïrriteerd raak. En onzeker, ook al wil ik dat niet toegeven. Iemand die ik niet zie, ziet mij vast wel. Ze, wie dat ook mogen zijn, houden immers alles in de gaten. Na een paar keer vergeefs trekken, klinkt dan ineens een gedempte stem vanuit het ijzeren plaatje naast de deur. Ik moet wachten. Mijn vergissing voelt als een overtreding.

Achter deze deur is een lange smalle gang, die wat schuin naar beneden loopt. Links zijn ramen die uitkijken op een binnenplaats. Alleen de lucht is zichtbaar van dat wat buiten de muren is. Het wolkendek. Zonneschijn. Of regen. Terwijl ik daar loop, bedenk ik dat deze weersverschijnselen stille toeschouwers zijn. Getuigen van twee contrasten waar ik deel van uitmaak.

Van het leven achter de muren, en van het leven daarbinnen.

Als ik aan het eind van de gang een trap afloop, houden de ramen op. Ze maken plaats voor een betonnen muur. Hier voel ik dat het koeler wordt. Waarschijnlijk omdat we ondergronds gaan. Hetzelfde ritueel volgt bij de derde deur. Het is de één na laatste klik.

Achter deze deur bevindt zich de wachtkamer naar hereniging. Na de vierde en laatste klik gaat eindelijk de deur naar de bezoekersruimte open. Daar zal ik hem zien, mijn broer.

Eerste controle

Als ik het gebouw in loop neem ik de trap. Deze brengt me bij de eerste verdieping, de hoofdingang. Vaak ben ik niet de enige bezoeker. Het voelt tegenstrijdig: enerzijds ben ik vertrouwd met deze ruimte, anderzijds is het overduidelijk de andere wereld.

Aan de muur hangen kluisjes. Sommigen zijn dicht. Anderen halfopen, met een bengelende sleutel in het slot. Ik kies er een uit om daarin mijn verboden spullen te doen. Mijn alledaagse verboden spullen. Een jas of een vest. Sleutels van mijn huis en auto. Mobiel. Portemonnee. Of schoudertas, al laat ik die meestal bij voorbaat in de kofferbak van mijn auto. Op de een of andere manier voelt het daar beter. Veiliger misschien. Daarbinnen is immers de slechte leefkring. Heb ik echt deze gedachten?

Bij de balie noem ik de naam van degene voor wie ik kom, en vervolgens die van mij. Altijd op deze volgorde. De man achter het glas kijkt op de lijst die voor hem ligt en speurt het rijtje af. Als ik er niet op sta, is er iets misgegaan. Mijn broer vergeet nooit door te geven wie er op bezoek komt. Toch is het iedere keer weer een spannend afwachtmoment. Gelukkig, het is weer in orde, want ook al zou ik praten als Brugman, ik kwam er niet in. Ik herinner me het gesprek met een andere bezoeker, toen het bij hem wel misging. Ik had met hem te doen. In gedachten zag ik al voor me hoe diens vriend of familielid vergeefs zou zitten wachten op dat ene uurtje bezoek per week. Het uitspreken van zijn naam, daarvan heb ik telkens de

neiging dit met gedempte stem te doen. Het is te confronterend en zo niet matchend met deze plek. En toch 'hoort' hij hier door wat er die zondag is gebeurd.

Mijn legitimatiebewijs is geregeld eerder een struikelblok dan een bevestiging dat ik ben wie ik zeg te zijn. De ene bewaker is soms sneller overtuigd dan de andere. Mijn roepnaam op de lijst is anders dan de namen op mijn pas. Daar komt bij dat mijn pasfoto allang niet meer exact overeenkomt met hoe ik er nu uitzie. Wanneer ik de officiële namen in mijn paspoort opdreun, begint zijn gezichtsuitdrukking te veranderen. Een beetje triomfantelijk voel ik me dan wel. Net of ik het systeem wat aan het uitdagen ben. Er tegenaan schop wellicht. Ach ja, hij doet ook maar zijn werk.